

Arrest

nr. 177 835 van 17 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat P. DELGRANGE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische moslim van Arabische origine te zijn. U bent geboren in Bagdad op 17 mei 1990. U heeft 1 oudere broer N. die in Bagdad verblijft maar waar u al verschillende maanden geen contact meer mee heeft. U heeft gedurende uw leven in verschillende subwijken van de Al-Saedy-wijk te Bagdad gewoond. Op 7-jarige leeftijd verliet uw vader het gezin en emigreerde naar Amerika. U ging naar de middelbare school maar stopte in het 3de middelbaar wegens de slechter wordende veiligheidssituatie. U huwde in 2008 met A. A. (OV 8.107.822). U kreeg samen 2 kinderen, M. geboren in 2008 en D. geboren in 2009. Op 10 mei 2015 bent u wettelijke gescheiden van u man omdat hij u fysiek mishandelde. U kreeg in Irak het hoederrecht over de kinderen.

Sinds januari 2014 werkte u voor het privé-bedrijf M. D. dat rijbewijzen uitreikt voor het Ministerie voor Binnenlandse Zaken afdeling Mobiliteit. Na 5-6 maanden begon uw directe baas u lastig te vallen op het werk (op uw schoen stappen, vragen waarom u hem geen kus geeft, u 3 dagen niet in het gebouw van uw werk laten). Tevens, nadat u ongeveer 3 maanden werkte voor het bedrijf, werd u thuis benaderd door een persoon die lid was van een militie met de eis om valse rijbewijzen aan te maken voor de militie. U weigerde. Na 3 maanden kwamen 6 mannen bij u thuis die u bedreigden en opnieuw eisten dat u valse rijbewijzen voor hen zou aanmaken. Na deze bedreiging dook u onder bij uw tante en ging 4 maanden niet werken. Vervolgens keerde u terug naar uw werk en hoopte dat de situatie verbeterd was. 3 maanden later zag u op uw werk de persoon terug die u eerder bij u thuis bedreigd had. U ontweek hem door uzelf op te sluiten in de toiletten van het gebouw waar u werkte. Toen u die avond terug naar uw tante wou keren kreeg u een SMS van haar met de boodschap dat u niet meer bij haar kon blijven omdat de personen van de militie ook bij haar waren langs geweest. U verbleef vervolgens bij een vriendin voor 3 maanden. Uw ex-man vluchtte met de kinderen naar Europa toen hij te weten kwam dat u bedreigd werd door een militie. Toen u dit te weten kwam reisde u enkele dagen later uw ex-man en kinderen achterna. U verliet Irak op 3 juni 2015 en kwam in België aan op 29 juli 2015, waar u diezelfde dag nog asiel vroeg bij de bevoegde instanties.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten in origineel voor: uw originele identiteitsbewijs en badge van uw werk. U legde ook een kopie van volgende documenten neer: scheidingsakte, huwelijksakte, gerechtelijk-medisch expertiseverslag, uitspraak van de rechtbank in verband met het hoederecht van uw kinderen en de identiteitskaart van uw zoon, dochter en uzelf.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, noch van een reëel risico op lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Voor wat betreft de inschatting volgens vluchtelingenstatus, dient er te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag, met name de door u verklaarde vervolgingsproblemen in 2014 en 2015, op fundamentele wijze ondermijnd wordt door de vele onaannemelijkheden en vaagheden in uw verklaringen zodat aan uw asielmotieven geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Ten eerste werd er een onaannemelijkheid vastgesteld met betrekking tot uw vervolgers. Bij uw gehoor op DVZ verklaarde u dat u werd bedreigd door een sjiiitische militie Asa'ib Ahl al-Haq (vragenlijst CGVS, n° 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u dat u werd bedreigd door militieleden maar dat u niet wist tot welke militie deze zouden behoren (CGVS p. 13, 15). Toen u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zweeg u (CGVS p. 15). Het is bezwaarlijk aannemelijk te noemen dat u aangaande militieleden die persoonlijk bij u thuis komen, u bedreigen en eisen om rijbewijzen voor hen af te leveren, in eerste instantie tegenover de asielinstanties erin slaagt te identificeren tot welke militie zij zouden behoren maar dat u later zou aangeven niet te weten tot welke militie zij behoren.

Ten tweede werden ernstige inconsistenties vastgesteld voor wat betreft de periode van tewerkstelling bij M. D.. Gezien u uw asielmotieven lieert aan uw tewerkstelling zijn deze vaststellingen uiteraard zwaarwichtig. Voor wat betreft het begin van uw tewerkstelling gaf u tegenover de DVZ nog aan dat u er sedert november 2014 was tewerkgesteld (verklaring DVZ vraag 12). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u daarentegen dat u er sedert januari 2014 tewerkgesteld was (CGVS, p.5-6). Wat betreft het einde van uw tewerkstelling bij M. D. gaf u reeds bij DVZ zelf uiteenlopende verklaringen. Initieel stelde u er dat u bij dat bedrijf gewerkt heeft tot uw vertrek uit Irak. Toen u om nadere uitleg werd gevraagd, stelde u eerst dat u er tot begin april 2015 heeft gewerkt om onmiddellijk daarna aan te geven dat u er tot ongeveer een maand voor uw vertrek heeft gewerkt, om tot slot te besluiten dat u het niet zeker meer wist (verklaring DVZ vraag 12). Op het CGVS hield u het er gewoon op dat u op uw bedrijf gewerkt heeft tot uw vertrek uit Irak. Toen u met deze vaststellingen werd geconfronteerd verklaarde u enkel dat de begindatum van uw tewerkstelling fout genoteerd moet zijn geweest bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p. 8). Deze poging tot verklaring vindt alvast geen weerslag in het dossier. Integendeel blijkt uit uw verklaring bij DVZ dat uw antwoorden u in het Arabisch werden voorgelezen en dat u met uw handtekening heeft bekrachtigd dat de genoteerde verklaringen oprecht zijn. U gaf bovendien bij aanvang van het gehoor op het CGVS aan dat uw gehoor bij DVZ goed verlopen was (CGVS, p.2).

De inschatting van een gebrek aan aannemelijkheid van uw beweringen over de data waarop u tewerkgesteld was bij het bedrijf M. D. hangt bovendien samen met de vaagheid van het door u geschetste tijds kader over uw vervolgingsfeiten. U komt immers niet verder dan dat u voor de relevante feiten in uw relaas enkel relatieve tijdsspannes weet aan te geven om deze feiten te situeren in de tijd: 3 maanden na het begin van uw tewerkstelling zou u een eerste keer zijn benaderd door een militielid in verband met rijbewijzen, 3 maanden daarna zou u thuis bedreigd zijn geweest door militieleden, u zou dan 4 maanden niet zijn gaan werken maar 3 maanden na uw terugkeer naar uw werk zou u de man die

u de eerste keer had benaderd, hebben herkend op uw werk, waarna u bij een vriendin zou zijn gaan onderduiken, wat u op zich ook gedurende 3 maanden heeft gedaan. U slaagde er niet in een voldoende concrete tijdsindicatie te geven wanneer u bij uw tante was ingetrokken, wist ook niet wanneer u bij uw vriendin was ingetrokken. Wat dat laatste betreft gaf u enkel aan dat het ergens in 2015 was, een concretere tijdsindicatie kon u niet geven (CGVS, p. 4-5, 15). Dergelijke vaagheid in het schetsen van het tijds kader van de opeenvolgende verblijfplaatsen en de daaraan telkens voorafgaande vervolgingsincidenten ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaring over de bedreigingen door de milities nog verder.

Ten derde valt op dat de beslissende trigger die leidde tot uw vertrek uit Irak het feit was dat u vernam van een familielid dat uw ex-man jullie kinderen ontvoerd had en er mee op weg was naar Europa. Enkele dagen later vertrok u naar Europa (CGVS, p. 16). Daar de door u verklaarde vrees voor vervolging door milities niet de aanleiding was waarom u Irak verlaten heeft, doet deze vaststelling verdere afbreuk aan de ernst van de door u verklaarde asielvrees.

De feiten dat u door uw baas werd lastig gevallen (op uw schoen stappen, vragen waarom u hem geen kust geeft, u 3 dagen niet in het gebouw van uw werk laten) omdat u een soennitische, gescheiden vrouw bent en er geen afdoende maatregelen zijn genomen door uw hogere directeur daar er geen getuigen waren van de pesterijen worden door het CGVS niet betwist (CGVS, p. 2, p. 6-7). Maar deze feiten zijn onvoldoende zwaarwichtig om te spreken over een bedreiging van uw veiligheid, leven of fysieke integriteit en zijn dus niet dermate ernstige aard om te spreken over vervolging in het kader van de vluchtelingenconventie. Mede omdat u zelf aangeeft dat u na het melden van de pesterijen en het niet vinden van een oplossing zelf aangeeft om het te proberen volhouden of te verdragen en geen andere oplossingen zocht voor de situatie (CGVS, p. 7).

De documenten die u neerlegde ter staving van uw asielaanvraag zijn niet van die aard dat ze bovenstaande bevindingen kunnen beïnvloeden. Uw originele identiteitsbewijs en de kopie van volgende uw scheidingsakte, huwelijksakte, medische attest van de rechtbank, uitspraak van de rechtbank in verband met het hoederecht van uw kinderen en de identiteitskaart van uw zoon, dochter en uzelf staven enkel uw identiteit en het feit dat u gescheiden bent van uw man. De originele werkbadge die u voorlegt staat dat u mogelijks een periode voor het bedrijf M. D. gewerkt heeft maar kan bovenstaande appreciatie aangaande de door uw aangehaalde vervolgingsfeiten niet wijzigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat.

Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 1 van de Conventie van Genève, van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingenwet (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 26 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de zorgvuldigheidsplicht en van de rechten van verdediging.

Verzoekster voert aan dat de tegenstrijdigheden slechts vergissingen betreffen, wat onvermijdelijk is als men een uitgebreid asielrelaas vertelt met feiten uit het verleden. Ze zijn ook het resultaat van een onzorgvuldige voorbereiding van de bestreden beslissing. Zo stelt de bestreden beslissing vb. dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) zou gezegd hebben dat haar tewerkstelling begon in november 2014, terwijl uit het gehoorverslag van de DVZ duidelijk blijkt dat verzoekster daar verklaard heeft *"Sinds 01-2014 was ik tewerkgesteld bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken, afdeling mobiliteit."* Zodat er geen enkele tegenstrijdigheid is, want verzoekster heeft ook bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) verklaard dat zij in januari 2014 begon te werken. Een andere tegenstrijdigheid betreft dat verzoekster bij de DVZ zou hebben geweten welke milities haar hebben bedreigd en dat zij dit niet zou weten bij het CGVS. Verzoekster benadrukt dat zij nooit heeft geweten met welke milities zij problemen had. Bij DVZ werd er druk gezet en heeft ze dan de bekendste militie genoemd. Ze heeft daarna geen kopie van de vragenlijst gekregen waardoor ze niet heeft gezien hoe haar verklaringen werden samengevat. Dat verzoekster enkel relatieve tijdspannes kon geven, is geen teken van ongeloofwaardigheid, integendeel, ze kan de evenementen perfect situeren ten opzichte van elkaar, wat erop wijst dat ze de gebeurtenissen heeft meegemaakt, enkel de data kon ze niet onthouden. Verzoekster meent dat het CGVS te weinig elementen aanhaalt om de geloofwaardigheid van het asielrelaas te betwisten. Verzoekster benadrukt dat ze Soenniet is, dit maakt de vervolging door sjitische milities in Bagdad geloofwaardig. Verzoekster verwijst in dit verband naar de COI-focus van 31 maart 2016, naar de *"Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq"* van het UNHCR van 31 mei 2012, naar de *"UN position on returns to Iraq"* van oktober 2014 en naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 167 507 van 12 mei 2016.

Vervolgens betwist verzoekster de motieven inzake de subsidiaire bescherming als volgt:

"2. Veiligheidssituatie in Bagdad

Terwijl de bestreden beslissing oordeelt dat de veiligheidssituatie in Bagdad niet dermate uitzonderlijk is dat verzoekster nood heeft aan bescherming wordt hieronder gewezen op de gebrekkige motivering van de bestreden beslissing (1.1.), op het feit dat het niveau van willekeurig geweld in Bagdad wel zo hoog is dat de aanwezigheid in de stad een risico inhoudt voor het leven of de persoon van een burger gezien het aantal gewelddadige incidenten (1.2.), de impact van het geweld op het dagdagelijks leven in Bagdad (1.3.) en rekening houdend met de duur van het conflict (1.4.). Het CGVS had eveneens meer aandacht moeten besteden aan het risico op religious cleansing in de Irakese hoofdstad (1.5.).

1.1. Gebrekkige motivering van de bestreden beslissing omtrent het willekeurig geweld

De bestreden beslissing motiveert:

"Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door

willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.”

Er wordt dus bevestigd in de bestreden beslissing dat er sprake is van een zekere mate van willekeurig geweld in Bagdad: maandelijks honderden doden en gewonden. Het CGVS beschouwt evenwel dat andere elementen in rekening moeten worden gehouden om over de subsidiaire bescherming te kunnen oordelen. De bestreden beslissing vermeldt echter niet welke concrete gegevens toelaten om het aantal slachtoffers te relativeren: wat is de oppervlakte, wat is het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, wat is de impact van het geweld op het leven van de burgers, hoeveel burgers gedwongen werden om hun land te verlaten... Die informatie wordt niet gegeven.

Daarenboven, ook al zou die informatie wel gegeven worden, moet het CGVS nog uitleggen op welke criteria het zich baseert om te oordelen dat de verhouding tussen het aantal burgers en het aantal slachtoffers te klein is om de subsidiaire bescherming te verlenen.

Zonder die elementen kan men enkel vaststellen dat de bestreden beslissing erkent het groot aantal slachtoffers en dus blijkt dat Bagdad gekenmerkt wordt door willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en dat het aannemelijk is dat verzoekende partij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Men moet dus vaststellen dat de conclusie van de bestreden beslissing moeilijk te verenigen is met de inhoud van het COI Focus waarop de beslissing zou zijn gebaseerd. Deze kritiek werd eveneens gesteld door Caritas International en Ciré in “parole à l'exil” van mei 2016 (stuk 8, bl. 39):

“Nous avons pu remarquer que le CGRA ne semble pas suffisamment prendre en considération l'actualisation établie par le Cedoca et qu'il omet des éléments importants du COI dans sa conclusion de ne pas octroyer la protection subsidiaire »

Dit document maakt een gedetailleerde kritiek van de conclusie van de beslissingen van het CGVS in vergelijking met de informatie van het COI Focus van 31 maart 2016:

“Le Cedoca définit Bagdad comme étant une zone d'attaque de l'Etat islamique. Cette organisation utilise une stratégie de la terreur : la capitale connaît régulièrement des attentats à la voiture piégée, des attentats suicides et des attentats avec des explosifs dissimulés en bordure de route (sans compter le nombre d'attentats déjoués). Le COI de mars 2016 fait également état de nouvelles formes d'attaques : ceintures explosives, portées par des cyclistes et motocyclistes ou des attentats coordonnés avec ceintures explosives, voitures piégées et hommes portant des armes automatiques. Ces derniers sont exceptionnels à Bagdad mais apparaissent régulièrement dans les régions où des affrontements militaires ouverts entre les forces irakiennes et EI sévissent.

Contrairement au COI Focus Bagdad d'octobre 2015, où le Cedoca mentionnait explicitement qu'il n'y avait pas d'affrontements ouverts avec l'EI, contrairement à l'actualisation de mars 2016 qui fait mention, en détails, de deux exceptions d'événements survenus respectivement du 11 janvier 2016 et du 28 février 2016 (...) Enfin, le CGRA ne mentionne pas dans sa conclusion que, selon les COI, le gouvernorat de Bagdad a été celui ayant enregistré chaque mois, en 2015 et 2016, le nombre le plus élevé de victimes civiles. Cela est sans compter que le Cedoca rappelle le risque de sous-évaluation des données avancées, en ce que certaines victimes ne sont pas toujours visibles, que les médias rapportent moins d'incidents en période de vacances et que le gouvernement tient une politique de censure et de propagande. Cet « oubli » a d'ailleurs été pointé dans deux arrêts du 12 avril 2016 du Conseil du contentieux des étrangers, concernant le COI Focus Bagdad du 6 octobre 2015» (bl. 40-41)

Het is dus duidelijk dat de bestreden beslissing een onvolledige lezing maakt van het COI Focus wat betreft het geweld in Bagdad, maar ook wat betreft de invloed van de milities:

“Le Cedoca admet que la présence de milices chiites à Bagdad a permis de réduire le nombre d'attentats commis par l'EI, mais cela n'a cependant pas empêché la survenance d'attentats à la voiture piégée.

Les milices d'auto-défense (Hashd al-Sha'bi – Unités de mobilisation pour le peuple) sont sous le contrôle des milices chiites les plus puissantes. Cette information contredit la version officielle du gouvernement irakien, qui parle de milices citoyennes authentiques qui seraient commandées par des officiers de l'armée.

Il semblerait que les milices chiites aient « rempli le vide de pouvoir résultant des défections dans l'armée irakienne ». Les milices ont, par conséquent, mis en place leurs propres check-points. Elles agissent en toute impunité, et ont le dessus si une confrontation survient avec les forces officielles de sécurité. De nombreux incidents sont imputés aux milices, tels que des arrestations, des mauvais traitements, des disparitions de civils (ce sont rarement des violences ouvertes).

Des cadavres sont retrouvés dans les rues de Bagdad, mais il est difficile d'imputer la responsabilité de ces meurtres aux milices puisque certains miliciens agissent pour leur propre compte, et certaines organisations criminelles sont également actives dans la ville.

Les civils sunnites sont les plus souvent visés par ces actes de violence, mais pas exclusivement. » (p. 42-43)

De bestreden beslissing maakt dus duidelijk een foutieve interpretatie van de veiligheidssituatie in Bagdad door geen rekening te houden met objectieve informatie verzameld door het CGVS zelf.

Al over de conclusie die getrokken werd uit het COI Focus van 6 oktober 2015 oordeelde Uw Raad in een arrest nr. 165 616 van 12 april 2016:

“5.4. Par ailleurs, à l’instar des parties requérantes qui développent longuement leurs arguments quant à la situation sécuritaire et la violence aveugle qui prévaut à Bagdad, le Conseil s’interroge sur la pertinence de certaines des conclusions tirées desdits rapports du 6 octobre 2015 du Cedoca par la partie défenderesse.

En effet, la partie défenderesse affirme, dans les décisions attaquées, que « par rapport au paroxysme de la campagne d’Al-Qaeda (« Breaking the Walls ») de 2013, en Irak, le nombre d’attentats et de victimes est significativement moins élevé en 2015 ». Le rapport du Cedoca (dossier de la procédure, pièce 4) évoque quant à lui, un niveau « sensiblement » moins élevé du nombre d’attentats et de victimes (page 8). Le Conseil, pour sa part, s’interroge sur l’existence dans ledit rapport d’élément concret et pertinent permettant de conclure à ladite baisse significative. En effet, après consultation des sources mentionnées et références dans le rapport du Cedoca, le Conseil relève ce qui suit : selon le site Iraq Body Count, le nombre de victimes civiles à Bagdad pour l’année 2015 est d’environ 2500, alors qu’il était d’environ 3000 pour l’année 2016 ; le nombre d’incidents, quant à lui, apparaît très semblable au chiffre de l’année 2014, soit environ 1400 et est, en outre, sensiblement plus élevé que le chiffre de l’année 2013 qui était d’environ 900. Aussi, le Conseil est interpellé par le fait que la baisse significative alléguée du nombre d’attentats en 2015, procède d’une analyse quelque peu tronquée puisqu’elle résulte d’une comparaison, sans nuance aucune, entre les chiffres des neufs premiers mois de l’année 2015 par rapport à ceux des douze mois des années 2014 ou 2013. Par ailleurs, le Conseil constate que, si les décisions attaquées ne le relèvent pas, le même rapport du Cedoca affirme néanmoins que « l’utilisation d’engins explosifs artisanaux [...] cause également de nombreuses victimes sur le long terme [...] » (ibid., page 8), précisant encore que « le nombre total d’attentats à l’explosif n’a cependant pas diminué dans la capitale » (ibid., page 10-11) et que « la forte baisse des attentats à la voiture piégée n’a été que temporaire[...] » (...) Enfin, et c’est d’importance, « la mission de l’ONU précise que le bilan réel de la violence pourrait être encore supérieur » (ibid., page 12). »

Als men het COI Focus van oktober 2015 en van maart 2016 vergelijkt is het duidelijk dat dit laatste een ergere situatie beschrijft dan de eerste, waardoor de kritiek nog zinvoller wordt.

Het arrest verwijt onder meer aan het CGVS (zie onze onderstropping) dat het concludeert dat het geweld in Bagdad gedaald is, zonder zich te baseren op vergelijkbare cijfers voor de vergeleken jaren. Ook al voert verwerende partij in de bestreden beslissing een nieuw rapport aan van 31 maart 2016, brengt ze geen nieuwe vergelijking van het aantal slachtoffers in 2013 en in 2015:

“In vergelijking met het hoogtepunt van de “Breaking the Walls”-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager.”

Wat de aantallen waren in 2013 en in 2015 wordt echter niet vermeld, wat het onmogelijk maakt om een vergelijking te maken tussen 2013 en 2015.

Om al die redenen schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht. Zou Uw Raad oordelen dat het niet over voldoende informatie beschikt om een internationale bescherming te verlenen (de volgende delen zijn een poging om die informatie te verschaffen) dan moet de bestreden beslissing vernietigd worden omwille van de schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 1 à 3 van de wet van 29 juli 1991 en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De wiskundige berekening die hierboven werd bekritiseerd werd daarenboven verworpen als methode bij het beoordelen van de nood aan subsidiaire bescherming, zowel door Uw Raad als door de UNHCR en de rechtsleer: zie het arrest van de RVV nr 167 754 van 10.08.2007 en het rapport « H.C.R. Safe at Last? Law and practice in Selected EU Member States With Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, 2011, p. 44 », met commentaar in L. LEBOEUF et S. SAROLEA, “La réception du droit européen de l’asile en droit belge : la directive qualification, Louvain-la-Neuve, U.C.L., 2014, pp. 113-114.

In voornoemd rapport stelt UNHCR:

« A similar mathematical approach was initially taken by the Belgian determining authority, but was rejected by the Belgian Council of State in 2007. Also, in a judgment of 9 September 2010, the Dutch Council of State held that the Minister of Justice, in referring solely to the number of civilian casualties, had not provided sufficient grounds for the determination that the intensity of violence did not engage Article 15 (c). Likewise, the UK Upper Tribunal, having itself conducted a mathematical calculation, held that: we do not rule out that if in certain areas the figures rise to unacceptable levels (relative to the size of the population in that area) that Article 15 (c) might be engaged, at least in respect to the issue of risk

in the home area, although we would emphasise that any assessment would be one that was both quantitative and qualitative and took into account a wide range of variables, not just numbers of attacks or deaths; and: our overall assessment of Article 15 (c) risk has to be a holistic one looking at a range of variables. The Upper Tribunal stressed that such "evidence cannot be confined to the numbers of casualties" and "[f]igures in any event only furnish a part of the overall evidence needed to assess Article 15 (c) risk." (p. 44)

Door gebruik te maken van deze beperkende analysemethode maakt het CGVS een verkeerde interpretatie van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

1.2. Over het niveau van willekeurig geweld

Er blijkt duidelijk uit het COI Focus van 31 maart 2016 dat Bagdad gekenmerkt wordt door willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, wet de twee voorwaarden zijn met het oog op het verlenen van de subsidiaire bescherming:

"Het Institute for the Study of War (ISW) rekent Bagdad tot de "ISIS Attack Zone", waarin ISIS over de nodige mogelijkheden beschikt om aanvallen uit te voeren" (bl. 8)

Echter wordt geoordeeld door het CGVS dat het niveau van geweld niet zo hoog is dat het een reëel risico vormt op het leven of de persoon van de inwoners van Bagdad. Een aandachtige lezing van het COI Focus en van andere, recentere informatie over de veiligheidssituatie leidt echter tot de omgekeerde conclusie.

Het COI Focus van 31 maart 2016 is inderdaad al achterhaald door nieuwe, recentere aanslagen met een groot aantal slachtoffers. Het aantal slachtoffers en de incidenten worden enkel gerekend tot februari 2016 in het COI Focus aan de basis van de bestreden beslissing. De situatie blijft evolueren en verergeren.

Bagdad heeft overal het nieuws gemaakt sinds een aanslag in de nacht van 2 tot 3 juli gepleegd door IS, met meer dan 281 doden als gevolg (stuk 14). Het totaal zou zelfs 340 doden zijn, na een nieuw aanslag enkele dagen later (stuk 15). Het aanslag van 2 juli 2016 is het gewelddadigste aanslag sinds 2003 (stuk 14). De machteloosheid van de regering werd duidelijk na die aanslagen en heeft geleid tot het ontslag van de verantwoordelijken voor de veiligheid (stuk 15). Daarenboven waarschuwen de VN voor andere gelijkaardige incidenten:

"Ján Kubiš, the Special Representative of the UN Secretary-General for Iraq and head of the UN Assistance Mission in Iraq (UNAMI), joined Mr. Ban in condemning the terrorist bombing.

The terrorists of Daesh who have suffered defeats at the battlefield are seeking to avenge their losses by targeting vulnerable civilians

"This is a cowardly and heinous act of unparalleled proportions, to target peaceful civilians in the closing days of the holy month of Ramadan including shoppers preparing for the Eid-ul-Fitr holiday. This shows Daesh's wanton intentions to kill, maim and demoralize," said Mr. Kubiš.

"The terrorists of Daesh who have suffered defeats at the battlefield are seeking to avenge their losses by targeting vulnerable civilians," Mr. Kubiš added." (stuk 16).

Mei 2016 werd daarvoor al een van de gewelddadigste maanden uit de laatste jaren met meer dan 140 doden op een week (stuk 13). Het is dus duidelijk dat de situatie in Bagdad onstabiel is en blijft verergeren, ondanks de enkele positieve signalen die werden gebruikt als basis voor de beoordeling van het CGVS.

Ook al hadden sommigen hoop dat de gevechten in Fallujah een verbetering van de situatie zou meebrengen is dit alles behalve het geval:

"The Iraqi offensive against Islamic State militants in Fallujah has not caused terrorist attacks in Baghdad to subside, as some inside the Iraqi capital expected, a military spokesman in Baghdad said Wednesday.

"Some inside the Iraqi government, some inside Baghdad itself felt the attacks were coming out of Fallujah," Col. Chris Garver, the spokesman for the coalition-led operation against Islamic State, told reporters at the Pentagon via teleconference from Baghdad.

"The attack on Fallujah has not, to this point, changed the rhythm of which they continue to try to launch these terror attacks inside Baghdad," he said." (stuk 3)

Maar zelfs zonder die nieuwe elementen was het al onbegrijpelijk hoe de bestreden beslissing tot die conclusie komt op basis van het COI Focus van 31 maart 2016 (zie 1.1.). Er is ook kritiek gekomen op de informatie gerapporteerd in het COI Focus zelf over 2015, met onderrapportering van het aantal slachtoffers:

"Le blogueur J. Wing (Musings on Iraq) nous fait remarquer que le gouvernement de Bagdad est le seul pour lequel le nombre d'incidents n'a fait qu'augmenter au cours de l'année 2015. L'on peut donc s'étonner que le Cedoca, dans le COI Focus Bagdad du 31 mars 2016, ne recense pour l'année 2015, que 39 attentats. Avant l'actualisation du COI en mars 2016, 31 attentats avaient été relevés par le Cedoca dans le COI d'octobre 2015 (chiffre à jour au 3 septembre 2015). Ce chiffre était repris par le

CCE dans son arrêt à 3 juges du 16 février 2016, pour soutenir l'argumentaire selon lequel l'intensité des violences est en diminution en comparaison aux années précédentes.

Cependant, dans deux autres arrêts du 12 avril 2016, le Conseil avait marqué son étonnement : « (...) le Conseil est interpellé par le fait que la baisse significative alléguée du nombre d'attentats en 2015, procède d'une analyse quelque peu tronquée puisqu'elle résulte d'une comparaison, sans nuance aucune, entre les chiffres des neufs premiers mois de l'année 2015 par rapport à ceux des douze mois des années 2014 ou 2013 ».

Si la notion d'attentats n'est pas définie par le Cedoca, veuillez noter la différence frappante avec le nombre d'incidents que J. Wing recense pour l'année 2015 à Bagdad, qui est de 2.631. Cette différence est d'autant plus troublante du fait que le Cedoca se réfère au blog de J. Wing « Musings on Iraq » aux fins de recherches pour la rédaction des COI. » (stuk 9, bl. 48)

Desondanks vermeldt het COI Focus van 31 maart 2016 verschillende elementen die voldoende zijn om te concluderen tot de nood aan bescherming van verzoekster.

Zo werd gerapporteerd dat de gevechten tussen ISIS en het leger niet open gevechten zijn in Bagdad, met al twee uitzonderingen, enkel voor de drie eerste maanden van 2016 (bl. 9-10) waar er wel open gevechten waren in Bagdad:

“Volgens het Institute for the Study of War is de oorlogvoering van ISIS “hybrid”, en combineert de organisatie conventionele oorlogsvoering met guerrilla-technieken en terrorisme. Naargelang de strategische doelstellingen en haar sterkte wisselt ISIS tussen de verschillende methodes en slaagt er ook in om deze te combineren, bijvoorbeeld door een reeks gecoördineerde zelfmoordaanslagen in een stad net voor een grootschalige conventionele aanval. In Bagdad kiest ISIS momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen (zie ook hoofdstuk 3. Typologie van het geweld), met uitzondering van de boven genoemde aanvallen in Abu Ghraib en al-Jadida.

De van ISIS uitgaande dreiging moet worden gemeten aan de capaciteit van de organisatie om in de hoofdstad te infiltreren en gecoördineerd toe te slaan. Gezien het feit dat iedere maand nog talrijke aanslagen met explosieven gebeuren in Bagdad (en talrijke andere bommen tijdig onschadelijk kunnen worden gemaakt), en deze zo goed als uitsluitend aan ISIS worden toegeschreven, is het duidelijk dat ISIS nog steeds over de capaciteiten beschikt om terreuraanvallen in de hoofdstad uit te voeren (de “Attack Zone” volgens ISW, zie kaart boven).”

Uit het COI Focus blijkt dat ISIS nog steeds in staat is om terreuraanvallen in de hoofdstad uit te voeren, dat dit regelmatig gebeurt en dat er geen voorspellingen zijn dat dit zal verminderen in de toekomst.

Het COI Focus stelt verder:

“Volgens een gezaghebbende medewerker bij een internationale organisatie in Bagdad en volgens ISW worden dagelijks lijken gevonden, kunnen de militie straffeloos te werk gaan, en kunnen de officiële veiligheidsdiensten daar maar weinig tegen ondernemen, door hun gebrek aan manschappen en organisatie.” (bl. 11)

Het is daarnaast niet omdat het aantal autobomaanslagen zeldzamer wordt dat het aantal aanslagen gedaald is sinds 2013:

“In de maanden september 2015 tot en met februari 2016 werden autobommen opnieuw zeldzamer: in deze periode waren er volgens de blog Musings on Iraq tien succesvolle aanslagen met autobommen (SVEST en VBIED samengeteld), tegenover niet minder dan 603 aanslagen met IED.” (bl. 14)

Terwijl het aantal aanslagen mogelijk is te becijferen, is er onderrapportering van het aantal slachtoffers, zoals blijkt:

“Musings on Iraq stelde in oktober 2015 eveneens vragen bij de accuraatheid van de aantallen slachtoffers: er zouden minder incidenten worden gemeld door de media tijdens vakantieperiodes, bovendien zouden censuur en regeringspropaganda sinds de zomer van 2014 voor een vertekend beeld zorgen.

De meest accurate informatie over het aantal slachtoffers komt van Iraq Body Count, maar deze organisatie geeft haar cijfermateriaal pas uit als alle incidenten zorgvuldig zijn geanalyseerd. Deze wachttijd bedraagt ongeveer een jaar. Iraq Body Count houdt ook een dagelijks overzicht van incidenten bij, maar de daar genoemde aantallen slachtoffers is slechts voorlopig en nog niet geverifieerd.

Een gezaghebbende medewerker bij een internationale organisatie in Bagdad die omwille van de veiligheid van zijn eigen bronnen anoniem wenst te blijven, stelt dat de cijfers van het aantal slachtoffers die zijn organisatie van een zeer goed geplaatste bron ontvangt hoger liggen, maar dat hun diensten deze niet kunnen publiceren. De reden hiertoe is dat alle incidenten moeten worden onderzocht voor publicatie, en dat niet altijd uitsluitel kan worden verkregen over de omstandigheden, maar eveneens omdat de bron moet worden beschermd.” (bl. 16)

In een rapport van Caritas en Ciré van mei 2016 (stuk 9, bl. 36) wordt eveneens gesteld dat het aantal slachtoffers in werkelijkheid hoger zou liggen dat wat werd geteld door Iraq Body Count:

« Certains s'interrogent sur la qualité de la source Iraq Body Count (IBC). En effet, Iraq Body Count utilise une méthode de « surveillance passive ». En d'autres mots, il ne fait que rassembler et compiler les informations sur les morts violentes de civils dont d'autres médias ont fait état, ou établies par les morgues dans des rapports disponibles. Partant, puisqu'il n'est procédé à aucune recherche active d'évènements plus isolés de la part des membres d'IBC, un grand nombre de pertes humaines ne seraient pas dévoilés.

C'est le phénomène de « sélection partielle », impliquant que certains évènements sont plus susceptibles que d'autres d'être couverts médiatiquement, en raison de leurs caractéristiques intrinsèques (par exemple, un grand nombre de morts). Si une sélection partielle est inévitable, il semblerait cependant qu'il ne soit pas approprié d'utiliser ces sources recensant le nombre de victimes lors de conflits – dont IBC – afin de répondre aux questions relatives aux caractéristiques d'un conflit. En effet, on pourrait conclure à la lecture de tels chiffres (qui ne reflètent pas la réalité) que la plupart des Irakiens morts dans le conflit ont été tués dans des attaques d'une certaine ampleur, ou encore que de tels évènements sont concentrés dans certaines régions d'Irak ou attribués à certains acteurs (...)

A notre sens, le Cedoca aurait dû procéder à des recherches plus approfondies sur Iraq Body Count afin de vérifier l'exactitude des informations avancées et d'être transparent quant aux critiques établies à son égard. Bien que par manque de sources quant au nombre de pertes civiles, il semble légitime que le Cedoca ait utilisé les chiffres d'IBC, une certaine partialité n'est pas exclue. Cela aurait dû, par souci de transparence, être mentionné et pris en compte dans les COI Focus Bagdad »

Gezien de informatie enkel het aantal doden rapporteert die met zekerheid werd vastgesteld, en gezien de hierboven geschetste moeilijkheden om deze vaststelling of rapportering uit te voeren, is het logisch dat de aantallen gerapporteerd in het COI Focus lager zijn dan de werkelijke aantallen.

Voor het overige baseert het COI Focus zich voornamelijk op anonieme bronnen waarvan de geldigheid dus onmogelijk gecontroleerd kan worden (zie in fine). Dit wordt eveneens bekritiseerd door "Parole à l'exil" (stuk 9, bl. 37):

"Pour les informations vraiment sensibles et actuelles quant aux conditions de sécurité à Bagdad, le Cedoca se réfère essentiellement aux mêmes sources anonymes. Rappelons à cet égard que le CCE a annulé en 2010 une décision du CGRA, le juge constatant que « la partie défenderesse ne s'appuie que [sur une] seule source, de surcroît anonyme, empêchant ce faisant le Conseil d'apprécier la fiabilité de l'information qu'elle relaye »

Conclusion :

Le Cedoca se base essentiellement sur des échanges effectués avec les mêmes sources anonymes. Il nous est donc impossible de vérifier de la fiabilité des informations utilisées. »

Het is duidelijk dat de veiligheidssituatie sinds 2015 enkel verslechterd is (zie hierboven), waardoor de beslissing van het CGVS steeds minder begrijpelijk is. Ook het arrest van EHRM, J.K. and Others v. Sweden van 4 juni 2015 is bijgevolg achterhaald.

De blog Musings on Iraq (gebruikt als bron door het COI Focus) schematiseerde de stijging van het geweld sinds 2014:

(...)

Als men het niveau van willekeurig geweld combineert met de geïndividualiseerde vrees van verzoekster (zie hierboven) kan men dus niet anders dan vaststellen dat verzoekster in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming op grond van artikel 15, c van de Kwalificatierichtlijn.

Veel kritiek is daarom gekomen op de beslissing van het CGVS dat de meeste Irakezen uit Bagdad zonder risico konden terugkeren. Zo kan men lezen in een artikel van 15 oktober (stuk 7):

"Pour le patron du CGRA, "il n'y a pas de risques réels lors d'un retour" dans la capitale irakienne. De fait, si l'on compare avec la même période de l'an dernier, le nombre d'attaques contre la population a diminué... le nombre de victimes aussi. Mais le risque de tomber sous les bombes d'un kamikaze reste quotidien, surtout pour la population de confession chiite.

(...)

La majorité des attaques visent les quartiers chiites dans la capitale. Pour parler bilan, près de 300 Bagdadis sont morts dans des attentats cette année; autour de 500 ont été blessés... et ce sont des bilans minimums.

A ceci il faut ajouter cette menace qui plane depuis l'an dernier sur tous les habitants de la capitale: la progression des jihadistes sunnites de l'État islamique, aujourd'hui à quelque dizaines de km au nord et à l'ouest de Bagdad. Il y a deux semaines, un attentat revendiqué par les jihadistes a fait 24 morts et 61 blessés. »

Het World Report 2016 van Human Rights Watch (stuk 6) beschrijft het gewapend conflict in Irak:

"According to the United Nations, summary executions, car bombs, assassinations, artillery shelling, and aerial bombardment killed and injured over 20,000 civilians. Pro-government militias carried out

assassinations, property destruction, and enforced disappearances. Since June 2014, the conflict has displaced close to 3.2 million Iraqis, and interrupted school for over 3 million children as well as access to medical care, food, and clean water."

Dit algemeen Iraakse context moet niet uit het oog worden verloren wanneer men de situatie in Bagdad bekijkt.

Daarnaast kan men enkel maar vaststellen dat de veiligheidssituatie in Bagdad blijft degraderen, en uiterst onstabiel is, waardoor men enkel het ergste kan verwachten voor de komende maanden.

Gezien het hoog niveau van geweld beschreven in het COI Focus van 31 maart 2016 en vooral gezien de veiligheidssituatie nog gedegradeerd is sindsdien, met een week voor het schrijven van huidig verzoekschrift het dodelijkste aanslag gepleegd in Bagdad sinds 2003, kan men niet anders dan oordelen dat Bagdad gekenmerkt wordt door een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld. Het status van vluchteling of de subsidiaire bescherming moet dus worden toegekend aan verzoekster.

1.3. Over de impact van het geweld op het dagdagelijks leven

De bestreden beslissing stelt :

"Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd.

De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd."

Hieromtrent heeft Uw Raad echter geoordeeld in een arrest nr. 165 616 van 12 april 2016:

"Le Conseil note également que la partie défenderesse semble tirer argument de la relative continuité de la vie publique à Bagdad ; néanmoins, ici aussi, le Conseil s'interroge sur la pertinence de cet argument dès lors qu'il ressort de la documentation fournie par la partie défenderesse que « même en 2006 et 2007, quand la violence a atteint un pic, la vie publique dans la capitale ne s'est pas arrêtée » (ibid., page 19). Le Conseil n'aperçoit pas davantage d'indice, au sein dudit rapport, que la vie publique s'est arrêtée en 2014 et au début de 2015 période au cours de laquelle la partie défenderesse considérait notoirement que l'article 48/4, §2, c, de la loi du 15 décembre 1980 s'appliquait aux demandeurs d'asile originaires de Bagdad (cfr à cet égard la « Note de politique de traitement Irak » du 2 juin 2015 du Commissariat général, annexée aux requêtes). Dès lors, en l'absence d'informations sérieuses et détaillées permettant de comprendre en quoi les diverses situations exposées supra sont différentes et impliquent un traitement différent, le Conseil souhaiterait être éclairé sur la pertinence de l'argument qui déduit de la continuité actuelle de la vie publique à Bagdad le fait que le niveau de violence y aurait diminué par rapport aux années antérieures »

In de bestreden beslissing, die dateert van na dit arrest van Uw Raad, wordt niet uitgelegd waarom het feit dat het leven voortgaat in Bagdad nu wel een argument is om te oordelen dat de inwoners geen bescherming moeten krijgen terwijl, op andere periodes, asielzoekers uit Bagdad wel bescherming kregen. Toen lag het leven in Bagdad ook niet stil. Het argument is dus niet dienstig.

Over de impact van het geweld op het leven in Bagdad vermeldt het COI Focus van 31 maart 2016 trouwens:

"Volgens de Regional Research & Information Officer van UNHCR viel het openbare leven in de stad zelfs tijdens de zwaarste golf van geweld in 2006 en 2007 niet stil." (b. 23)

Dient herinnerd te worden dat in een stad zoals Bagdad, met meer dan 7 miljoen inwoners, alle activiteiten kunnen moeilijk stilliggen. Gezien de streek rond Bagdad een oorlogsgebied is, kan de bevolking van de hoofdstad moeilijk massaal vluchten. Het leven gaat inderdaad voorts, maar de doden zijn veelvoudig en het is een gevaarlijk leven.

Daarenboven is er wel degelijk een beangstigend impact van het geweld op het dagdagelijks leven in Bagdad, zoals samengevat door "Parole à l'exil" van mei 2016 (stuk 9, bl. 44):

"Le service de santé publique est mis à mal, en raison du nombre d'IDP arrivés à Bagdad. Mais ce n'est pas le seul problème : les médecins se font de plus en plus rares, soit parce qu'ils ont quitté le pays, soit parce qu'ils font l'objet de menaces suite au décès d'un patient, pour l'exigence d'une rançon ou parce qu'ils sont envoyés au front. Les médecins encore présents à la capitale dénoncent le manque de

médicaments, de materieel médical et d'hôpitaux, les investissements dans le secteur étant manifestement insuffisants. Des cas de choléras ont été observés en Irak, et donc aussi à Bagdad.

Le CGRA avance que les écoles sont ouvertes à Bagdad. Cette affirmation est correcte, d'autant plus que la fréquentation scolaire est relativement bonne. Les COI vont cependant plus loin en affirmant que le nombre d'abandons est plus élevé, en raison de l'insécurité qui règne, rendant le chemin vers l'école peu sûr.

De plus, le Cedoca affirme que même en 2006 et 2007, quand la violence a atteint un pic, la vie publique dans la capitale ne s'est pas arrêtée.

De nombreuses manifestations anticorruption ont lieu depuis août 2015 et deviennent de plus en plus politisées. Depuis le 18 mars 2016, des sit-in sont organisés devant plusieurs entrées de la zone internationale (cfr. infra).

Ajoutons que le COI du 31 mars 2016 fait état de la construction d'un mur, dont les travaux ont commencé en février 2016, en vue de lutter contre les infiltrations de l'extérieur. Un objectif du projet consiste également à diminuer le nombre de check-points à l'intérieur de la ville. Cet assouplissement est critiqué, puisque les cellules dormantes de l'EI pourraient en profiter pour circuler plus facilement à l'intérieur de la capitale »

Daarnaast vermeld het document « parole à l'exil » dat de VN het humanitair noodtoestand niveau 3 (het hoogste) heeft verklaard voor Bagdad in Bagdad sinds 12 augustus 2014 en dat in november 2015, 1.51 miljoen personen voedselhulp nodig hadden (bl. 56). Het rapporteert ook ernstige hygiënische problemen zijn met als gevolg bijvoorbeeld 940 gevallen van cholera geteld tot 22 november 2015 (bl. 59).

MSF schrijft in een bericht van 10 juni 2016 (stuk 5):

"There are more than 3.3 million Iraqis displaced in their own country and Baghdad alone houses more than 600,000 displaced people. These are families who were living in their towns or villages and have now lost everything. Many live in unfinished buildings, in schools, mosques or in makeshift settlements, often in very difficult and poor conditions. In Abu Ghraib in particular, we see that people suffer from limited access to water, poor sanitation facilities and overcrowded housing. These conditions are exacerbated by the impending summer with temperatures reaching up to 50 degrees.

(...)

Baghdad is acutely affected by the conflict. Bombings and shootings are a daily occurrence, and somehow, after so long the people here have become desensitized to the violence."

Al die elementen tonen aan dat Bagdad en al zijn inwoners zwaar getroffen worden door het conflict.

1.4. Over de duur van het conflict

Er blijkt uit het COI Focus van 31 maart 2016 dat de situatie in Bagdad verergerd is in de eerste maanden van 2016. De verergering werd heel duidelijk in mei en vooral begin juli met meer dan 300 doden op een week na een aanslag door IS (zie 1.2.). Dit heeft niet enkel als gevolg dat het onbegrijpelijk is hoe het CGVS oordeelt dat de mate van willekeurig geweld nog altijd te laag is om een ernstig risico te vormen voor de mensen die zich in Bagdad bevinden. Dit wijst ook op het feit dat het conflict niet aan het eindigen is.

Deze gegeven wordt niet onderzocht door het CGVS, terwijl het risico dat iemand louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet ook rechtstreeks afhangt van de duur van het conflict: hoe langer de periode van willekeurig geweld, hoe meer personen uiteindelijk het slachtoffer zullen zijn, en hoe groter is het risico voor het leven of fysieke integriteit. Als de proportie van de bevolking die maandelijks geraakt wordt lager is, maar over een langere tijdspanne, is de kans nog altijd groter voor elke inwoner van de stad om het slachtoffer te zijn van een aanval.

Er wordt bevestigd in het COI Focus dat het conflict al enkele jaren aan de gang is, de bestreden beslissing buigt zich niet op een analyse van een mogelijk einde van het conflict. Integendeel lijkt het conflict in Bagdad diepgeworteld te zijn.

De tekst van artikel 48/4, §2, c) bevat geen criteria van tijdspanne: de bedreiging van het leven of van de persoon moet niet noodzakelijk onmiddellijk na de terugkeer plaatsvinden om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming. De duur van het conflict, en dus het aantal slachtoffers, cumulatief gerekend over de jaren, is een cruciaal element bij het beoordelen van de veiligheidssituatie met het oog op het verlenen van de subsidiaire bescherming.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het conflict in Bagdad niet evolueert naar een oplossing, integendeel. De COI Focus van 31 maart 2016 vermeldt:

"De provincie Bagdad staat formeel onder controle van de Iraakse regering en de veiligheidsdiensten van de regering, maar momenteel zijn de prominent aanwezige sjiitische milities een belangrijke machtsfactor. Deze milities staan ook mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad, wat vooral bij de soennitische minderheid voor wantrouwen en vrees voor een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007 zorgt." (bl. 25)

Men ziet ook duidelijk, na de aanslagen van begin juli (stukken 14 en 15) dat IS zijn strategie heeft veranderd en dat men nog meer geweld verwacht in Bagdad.

Op basis van de bestreden beslissing en de recentere informatie kan bijgevolg worden voorspeld dat het conflict in Bagdad nog heel lang zal aanslepen, wat verwerende partij niet in rekening heeft genomen bij het beoordelen van de nood aan subsidiaire bescherming.

Het Europees Hof van Justitie heeft geoordeeld in een arrest nr. C-285/12 van 30 januari 2014 (Aboubacar Diakité tegen CGVS):

“Daaruit volgt dat op de prejudiciële vraag moet worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn in die zin moet worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld.”

Het Europees Hof van Justitie erkent dus onrechtstreeks dat de duur van het conflict een invloed heeft op de mate van het geweld, wat aan de kern staat van de bestreden beslissing. Het feit dat de duur van het conflict niet van belang is bij het beoordelen of er al dan niet sprake is van een gewapend conflict neemt niet weg dat de duur wel van belang kan zijn bij het beoordelen van de mate van geweld. Dit element had dus moeten worden onderzocht door het CGVS.

Het belang van de duur van het conflict bij de analyse van het impact van het geweld wordt geïllustreerd door kaart gepubliceerd door Huffington Post (zie kaart hieronder) die de aanslagen weergeeft die gepleegd zijn op Bagdad tussen 2003 en 2014. Als bepaalde buurten meer gevisieerd zijn dan anderen, is er geen plaats in Bagdad die niet het slachtoffer was van een aanslag in de voorbije 10 jaar. Het geweld is arbitrair, specifiek gericht op burgers, en elke inwoner van de stad loopt het risico om slachtoffer te worden van een aanslag.

De kaart is als volgt:

(...)

Gezien de duur van het conflict en de vermoedens dat het nog lang zal aanslepen moet er geoordeeld worden dat Bagdad gekenmerkt wordt door een situatie van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict waarbij de loutere aanwezigheid van een burger in de stad een risico inhoudt voor zijn leven of zijn persoon.

1.5. Over het risico op religious cleansing in Bagdad

De reeks religieuze aanslagen vermeld in het COI Focus en hierboven doen vermoeden dat, in de komende maanden, nog meer slachtoffers zullen zijn in het kader van etnische spanningen. In de Samenvatting van het COI Focus van 31 maart 2016 leest men:

“De provincie Bagdad staat formeel onder controle van de Iraakse regering en de veiligheidsdiensten van de regering, maar momenteel zijn de prominent aanwezige sjiitische milities een belangrijke machtsfactor. Deze milities staan ook mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad, wat vooral bij de soennitische minderheid voor wantrouwen en vrees voor een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007 zorgt” (bl. 25)

Het recent aanslag van IS in een sjiitische wijk tijdens de voorbereiding van het einde van de ramadan wijst ook op het religieus gehalte van het conflict (stuk 14).

De vrees voor religious cleansing wordt ook uitgedrukt in een artikel van 6 januari 2016 (stuk 11):

“Des attaques contre des lieux de culte au sud de Bagdad réveillent les craintes d'une escalade des tensions entre sunnites et chiites et d'un retour de la guerre civile qui avait ensanglanté l'Irak il y a une décennie.

Frontalier à la fois de l'Iran et de l'Arabie saoudite, l'Irak est majoritairement chiite mais compte une importante minorité sunnite. Ces deux communautés s'étaient violemment affrontées en 2006 et 2007, mais les experts estiment improbable le retour de telles violences à grande échelle.

L'inquiétude a cependant grandi après l'exécution samedi par les autorités saoudiennes du chef religieux chiite saoudien Nimr Baqer al-Nimr qui a provoqué la colère dans le monde chiite. Deux mosquées sunnites ont été visées par des attentats à la bombe à Hilla et Iskandariya (sud) faisant deux morts, un civil déplacé et un muezzin.

Iskandariya est située dans une région mixte où cohabitent sunnites et chiites et qui avait été surnommée "le triangle de la mort" dans les années 2000 en raison des violences interconfessionnelles. La nature des deux attaques et les lieux visés évoquent les moments sombres de la guerre civile qui avait coûté la vie à des dizaines de milliers de personnes entre 2006 et 2007.

Le Premier ministre irakien Haider al-Abadi, un chiite, a d'ailleurs averti dimanche du potentiel déstabilisateur de la crise diplomatique entre les deux puissances rivales du Moyen-Orient, le royaume saoudien sunnite et l'Iran chiite, après l'exécution de Nimr.

Ces inquiétudes sont partagées par les habitants des quartiers mixtes, comme Ali Hamza, 27 ans, qui vit près de l'une des deux mosquées détruites. "Plusieurs familles craignent la résurgence des violences comme celles de la guerre civile", témoigne-t-il »

Experten benadrukken dat deze aanslagen zullen toenemen, met gewone burgers als doelwitten !

"Selon des experts, les combattants de l'EI auront de plus en plus recours aux attentats-suicides contre des civils tant que leur autoproclamé « califat » continue de perdre du terrain." (stuk 12)

De recente aanslagen tonen aan dat deze analyse correct was, gezien snel na het hebben verliezen van bijna de helft van zijn territorium in Irak, IS pleegt het meest dodelijk aanslag sinds 2003 (stuk 14).

Conclusie

Terwijl het CGVS oordeelt dat er willekeurig en gewelddadige incidenten regelmatig plaatsvinden in Bagdad, maar dat hun bereik niet van die hoogte is dat artikel 48/4, §2, c) kan worden toegepast is het uiterst onduidelijk op welke criteria het CGVS zich baseert om die grens te trekken.

Gezien het aanwezig willekeurig geweld, de recente extreem dodelijke aanslagen en de voorspellingen dat dit gaat voortduren en verergeren moet er, in tegenstelling tot wat het CGVS heeft geoordeeld, en overeenkomstig de informatie zowel uit het administratief dossier als uit eenduidige externe bronnen, geconcludeerd worden dat het niveau van willekeurig geweld in Bagdad wel van die aard is dat de loutere aanwezigheid ene reëel risico betekent op levensbedreiging. Verzoekster heeft nood aan internationale bescherming.

De algemene veiligheidssituatie moet ook geoordeeld worden in het licht van de individuele situatie van verzoekster, zoals beschreven in haar asielrelaas (zie hierboven). Zo oordeelde Uw Raad in een arrest nr 72787 van 5 januari 2012:

"Hoe meer de verzoekster eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming"

Overeenkomstig deze rechtspraak kan men niet anders dan concluderen dat de combinatie van de individuele elementen met de ernstige veiligheidssituatie tot de toekenning van de subsidiaire bescherming aan verzoekster moet leiden.

Zou Uw Raad oordelen dat het niet over voldoende informatie beschikt om internationale bescherming te verlenen, moet de bestreden beslissing worden vernietigd, zoals in een arrest nr. 169.112 van 6 juni 2016, ook met betrekking tot het COI Focus van 31 maart 2016:

3. Artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11.07.2003 en de "rechten op verdediging"

Verzoekster wil er eveneens op wijzen dat het beginsel van tegensprekelijkheid en zijn rechten van verdediging werden miskend gezien de informatie waarop de analyse van het CGVS gebaseerd is hem niet werden gecommuniceerd in zijn geheel, noch met de minimale vermeldingen vereist.

Artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (eigen onderstreping):

"De Commissaris-generaal of één van zijn adjuncten kan zich, in zijn beslissing, steunen op inlichtingen die werden verkregen van een persoon of een instelling via telefoon of e-mail.

In het administratief dossier moet er gepreciseerd worden waarom deze persoon of deze instelling gecontacteerd werd evenals de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid aan te nemen.

De informatie die via de telefoon werd verkregen, moet schriftelijk worden samengevat. Deze samenvatting dient de naam van de persoon die per telefoon werd gecontacteerd, te vermelden, een korte beschrijving van zijn activiteiten of van zijn functie te geven, zijn telefoonnummer, en datum waarop het telefoongesprek heeft plaatsgehad vermelden alsook een kort overzicht van de vragen die tijdens het telefoongesprek werden gesteld en de antwoorden die door de gecontacteerde persoon werden gegeven."

Uw Raad wijst hierover op de rechtspraak van de Raad van State in een arrest nr 124.002 van 15 mei 2014:

« Il rappelle également la jurisprudence récente du Conseil d'Etat qui expose que tant les preuves recueillies par voie téléphonique qu'électronique ne sont admises « [...] que pour autant que la provenance de l'information, l'identité exacte de la personne qui la fournit, son fondement et la manière selon laquelle elle a été recueillie soient précisés dans la décision ou, à tout le moins, dans le dossier administratif; que c'est la raison pour laquelle l'article 26, alinéa 2, de l'arrêté royal précité a prévu que les raisons pour lesquelles une personne ou une institution est contactée, ainsi que celles qui permettent de présumer de leur fiabilité, figurent dans le dossier administratif et que lorsque les informations sont recueillies par téléphone, un « compte rendu détaillé » s'impose et doit comporter des mentions particulières; [...] que le but de cette mesure est, selon le Rapport au Roi, de vérifier

l'exactitude des informations qu'il contient (le Conseil souligne); [...] que les indications prévues à cette disposition visant à permettre d'assurer la contradiction des débats et à assurer le contrôle des sources litigieuses (le Conseil souligne), il y a, de surcroît, lieu de considérer que leur non-respect constitue une « irrégularité substantielle » au sens de l'article 39/2, § 1er, alinéa 2, 2°, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui permet au Conseil du contentieux des étrangers d'annuler la décision administrative soumise à sa censure « soit pour la raison que la décision attaquée est entachée d'une irrégularité substantielle qui ne saurait être réparée par le Conseil, soit parce qu'il manque des éléments essentiels qui impliquent que le Conseil ne peut conclure à la confirmation ou à la réformation visée au 1° sans qu'il soit procédé à des mesures d'instruction complémentaires » (CE, n°223.434 du 7 mai 2013). »

De Raad van State preciseert dat er op deze verplichting geen uitzondering bestaat en « Le but de cette mesure est, selon le Rapport au Roi, de vérifier l'exactitude des informations qu'il contient. Les indications prévues par cette disposition visent à garantir le respect du contradictoire et des droits de la défense et à assurer le contrôle des sources litigieuses. Leur non-respect constitue une « irrégularité substantielle » au sens de l'article 39/2, §1er, alinéa 2, 2°, de la loi du 15 décembre 1980 » (...) « En particulier, la disposition ne l'habilite pas à occulter les coordonnées d'interlocuteurs « pour de légitimes raisons de confidentialité ». En décidant le contraire, l'arrêt attaqué a méconnu l'article 26, alinéa 2 de l'arrêté royal du 11 juillet 2003 » (C.E. n°232.858, 10.11.2015).

In casu dient erop te worden gewezen dat de informatie verzameld door het CGVS niet beantwoordt aan de verplichting van artikel 26 van het KB, meer bepaald door gebruik te maken van de verschillende bronnen (bl. 37 van het COI Focus Irak, de veiligheidssituatie in Bagdad van 31 maart 2016) :

- Institute for the Study of War, 16/09/2015, e-mail, contactgegevens niet vermeld omwille van vertrouwelijkheid;*
- United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR), Regional Research & Information Officer, Officer of the MENA Director in Amman, 16/09/2015, telefoongesprek, contactgegevens niet vermeld omwille van vertrouwelijkheid;*
- Gezaghebbende medewerker van een internationale organisatie in Bagdad, anonieme bron, 16/09/2015, 02/10/2015, 21/03/2016, e-mail, contactgegevens niet vermeld omwille van vertrouwelijkheid;*

Het CGVS, door gebruik te maken van bronnen die niet beantwoorden aan de verplichting van artikel 26 van het KB, schendt zowel het voorgenoemd artikel als het principe van tegensprekelijkheid en de rechten van de verdediging. De contactgegevens werden niet vermeld en nergens is een samenvatting van het gesprek terug te vinden. Verzoekster bevindt zich bijgevolg in de onmogelijkheid om de exacte inhoud van die bronnen te weten en om die te kunnen tegenspreken of zich ertegen te kunnen verdedigen. Overeenkomstig de rechtspraak hierboven vermeld moet de bestreden beslissing worden geannuleerd.

Er moet daarenboven benadrukt worden dat het COI Focus betreft de feitelijke situatie in Bagdad, waardoor artikel 26 van het KB toepassing heeft, zoals bevestigd door de Raad van State in een arrest nr. 203.301 van 24 februari 2015:

“Blijkens het verslag aan de Koning bevat deze bepaling een regeling voor het geval instanties en organisaties door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden “gecontacteerd om sommige feitelijke aspecten van de asielrelazen te controleren”. Het gaat dus enkel om inlichtingen die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan.”

Verzoekster benadrukt dat de feitelijke veiligheidssituatie in Bagdad dermate gevaarlijk is dat er subsidiaire bescherming moet worden verleend. Als het CGVS zich baseert op anonieme bronnen om te oordelen dat dit niet het geval is, dan is dit een feitelijke bevinding die verzoekster onmogelijk kan weerleggen gezien hij niet weet hoe deze informatie verkregen werd noch wat er precies werd gegeven als informatie. Gezien voornoemd arrest nr. 232.858 van 10.11.2015 is het duidelijk dat artikel 26 van het KB geschonden werd. Dit blijkt eveneens uit het arrest van de Raad van State nr. 223434 van 7 maart 2013:

“que cette disposition s'inscrit dans le prolongement d'une jurisprudence du Conseil d'Etat qui s'était montré « très réservé » (avis 34.745/4 du 2 avril 2003 sur un projet d'arrêté royal fixant la procédure devant le Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides ainsi que son fonctionnement, M.B., 27 janvier 2004) par rapport aux preuves recueillies par voie téléphonique ou électronique, n'admettant ce type de preuves que pour autant que la provenance de l'information, l'identité exacte de la personne qui la fournit, son fondement et la manière selon laquelle elle a été recueillie soient précisés dans la décision ou, à tout le moins, dans le dossier administratif ; que c'est la raison pour laquelle l'article 26, alinéa 2 de l'arrêté royal précité a prévu que les raisons pour lesquelles une personne ou une institution est contactée, ainsi que celles qui permettent de présumer de leur fiabilité, figurent dans le dossier administratif et que lorsque les informations sont recueillies par téléphone, un « compte rendu détaillé » s'impose et doit comporter des mentions particulières ; que le but de cette mesure est, selon le Rapport

au Roi, de vérifier l'exactitude des informations qu'il contient ; qu'en cas de non respect de l'article 26 précité, il est indifférent que cet article ne soit pas prescrit à peine de nullité pour censurer une telle irrégularité ; que les indications prévues à cette disposition visant à permettre d'assurer la contradiction des débats et à assurer le contrôle des sources litigieuses, il y a de surcroît lieu de considérer que leur non-respect constitue une « irrégularité substantielle » au sens de l'article 39/2, §1e, alinéa 2, 2°, de la loi du 15 décembre 1980 (...) »

Deze zienswijze werd ondermeer bevestigd in de arresten RvV nr. 152.510 van 15 september 2015; RvR nr. 152.508 van 15 december 2015; RvV nr. 151.838 van 4 september 2015; RvV nr. 151.256 van 26 augustus 2015; RvV n. 151.252 van 26 augustus 2015.

De Raad van State had inderdaad geoordeeld in zijn advies nr. 34.745/4 van 3 april 2003 betreffende het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003:

“De rechtspraak lijkt zeer terughoudend ten aanzien van informatie die telefonisch of per e-mail wordt verstrekt.

In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen

De ontworpen bepaling kan er weliswaar niet toe strekken de bewijsvoering te reglementeren, maar de ambtenaren alleen aan te geven hoe zij tewerk dienen te gaan wanneer ze zelf de informatie inwinnen.

Om zo veel mogelijk betwistingen in verband met de ingewonnen informatie te voorkomen, is het beter te bepalen dat eveneens moet worden gepreciseerd om welke redenen men met de personen in contact is getreden en waarom er kan van worden uitgegaan dat ze betrouwbaar zijn. Bovendien moeten dezelfde verduidelijkingen worden gegeven in geval van inlichtingen ingewonnen via e-mail, waarvan de echtheid niet met zekerheid kan worden nagetrokken.”

Noch artikel 26 van het KB noch het advies van de Raad van State preciseert op welk type informatie artikel 26 van toepassing is. De enige mogelijke conclusie is bijgevolg dat artikel 26 van het KB van toepassing is zodra de Commissaris-generaal informatie gebruikt die telefonisch of per e-mail wordt verstrekt.

Uw Raad heeft geoordeeld in een arrest nr. 169 112 van 6 juni 2016 omtrent de COI focus oorspronkelijk toegevoegd aan de bestreden beslissing:

(...)

Deze rechtstreekse contacten betreffen daarenboven de kern van de analyse van het CGVS, namelijk het niveau van geweld en de impact op het dagdagelijks leven. Deze elementen worden niet aangetoond op basis van objectieve en beschikbare informatie in het COI Focus, terwijl ze wegen op de bestreden beslissing. De bestreden beslissing moet bijgevolg worden vernietigd.”

Verzoekster voert ten slotte aan dat de beoordeling van de situatie in Bagdad gebaseerd is op bronnen die niet aan artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 voldoen, omdat in de bibliografie voor verschillende bronnen vermeld wordt dat de contactgegevens niet vermeld zijn omwille van vertrouwelijkheid. Het recht op verdediging en het recht op tegenspraak worden hierdoor geschonden omdat verzoekster niet in staat is de bronnen en de informatie van de verwerende partij te verifiëren.

3.2. Stukken

Bij het verzoekschrift worden volgende stukken gevoegd:

- een internetartikel “*Fallujah Fight Not Stopping Baghdad Attacks*” van Voice of America, 8 juni 2016;
- een internetartikel “*Iraq: Suicide bombing in Abu Ghraib mosque 'kills 12'*” van Al Jazeera, 28 juni 2016;
- een internetartikel “*Iraq: There is a lack of humanitarian actors in Baghdad area*” van Médecins sans frontières, 10 juni 2016;
- “*Iraq Country Summary*” van Human Rights Watch, januari 2016;
- « *Irak : qu'en est-il de la sécurité au quotidien dans la capitale Bagdad?* » van de RTBF, 15 oktober 2015, beschikbaar op http://www.rtbf.be/info/monde/moyen-orient/detail_irak-qu-en-est-il-de-la-securite-au-quotidien-dans-la-capitale-bagdad?id=9109556;
- UNHCR « *UN position on returns to Iraq* » oktober 2014;

- « *Parole à l'exil, Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad, décembre 2015 – mai 2016* » Caritas International et Ciré ;
- “*Musings on Iraq, Violence in Iraq, March 2016*”, 5 april 2016;
- « *Irak : la crise Iran/Arabie réveille les craintes d'une nouvelle guerre civile* » Rtl.be, 6 januari 2016 ;
- « *Irak : attentat-suicide meurtrier de l'EI à Bagdad* », Le Monde.fr, 6 maart 2016;
- “*Baghdad attacks: at least 69 killed in suicide attacks and car bombings in Iraq capital*”, The Independent, 17 mei 2016;
- “*Death toll from Baghdad blast rises to more than 281*”, Al Jazeera, 7 juli 2016;
- “*Baghdad security chiefs dismissed after deadly attacks*” Al Jazeera, 8 juli 2016;
- UNHCR “*Iraq: UN condemns terrorist attack in Baghdad, warning of 'avenge' by ISIL*” 3 juli 2016.

3.3. De verwerende partij heeft een aanvullende nota d.d. 11 oktober 2016 ingediend, met daarbij gevoegd de COI Focus “*Irak De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016 en de COI Focus “*Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016.

3.4. Ter zitting legt de verzoekende partij volgende stukken neer:

- een origineel stuk in het Arabisch met stempel en watermerk voorzien van een vertaling, uitgaand van verzoeksters werkgever, gedateerd op 15 januari 2014, waarin vermeld wordt dat aan verzoekster verlof wordt toegestaan voor vier maanden vanaf 2 juli 2014 omwille van dreigingen tegen haar door onbekenden;
- een origineel stuk in het Arabisch met stempel en watermerk voorzien van een vertaling, uitgaand van verzoeksters werkgever, gedateerd op 15 januari 2014, waarin vermeld wordt dat verzoekster er vanaf 5 januari 2014 tewerkgesteld is;
- een origineel stuk in het Arabisch met stempel en watermerk voorzien van een vertaling, uitgaand van verzoeksters werkgever, gedateerd op 10 november 2014, waarin vermeld wordt dat verzoekster na het einde van haar verlof van vier maanden weer in dienst wordt genomen vanaf 12 november 2014;
- een origineel stuk in het Arabisch met stempel en watermerk voorzien van een vertaling, uitgaand van verzoeksters werkgever, gedateerd op 20 april 2015, waarin vermeld wordt dat het ontslag van verzoekster en van iemand anders beslist wordt, op 20 april 2015;
- een origineel stuk opgesteld in het Arabisch met stempels, uitgaande van het ministerie van Binnenlandse Zaken, het politie-directoraat in Bagdad, het politiecentrum in Al-Bayaa, daterend van 18 april 2015, waarin vermeld wordt dat verzoekster op 15 april 2014 bij hen klacht is komen indienen tegen een onbekende gewapende bende, die haar bedreigde omdat ze geweigerd heeft een vals rijbewijs op te maken voor hen;
- een doktersattest van een Belgische psychiater van 24 oktober 2016 waarin vermeld wordt dat verzoekster problemen heeft met haar geheugen en concentratieproblemen;
- twee originele tabellen uit 2014 opgesteld in het Arabisch voorzien van stempels, met vertaling, betreffende werknemers, werkdagen en lonen, waarop de naam van verzoekster voorkomt, een eerste tabel ondertekend door de controleur en door een andere persoon van de financiële afdeling van de Taha Company Group, een tweede tabel ondertekend door een boekhouder van de financiële afdeling van de Taha Company Group, door een persoon van personeelszaken en met een stempel zonder handtekening van de voorzitter van de boekhouding. Op de laatste tabel wordt vermeld dat verzoekster verlof had van 12 tot 28 februari.

3.5. Beoordeling

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en

vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.5.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de asielaanvraag van verzoekster werd geweigerd omdat zij er niet in geslaagd is om het bestaan aan te tonen van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming:

- de geloofwaardigheid van haar asielrelaas wordt op fundamentele wijze ondermijnd door de vele onaannemelijkheden en vaagheden in haar verklaringen;
- er werd een onaannemelijkheid vastgesteld met betrekking tot verzoeksters vervolgers: bij de DVZ verklaarde ze bedreigd te worden door de sjjiitische militie AAH, bij het CGVS wist ze niet welke militie haar bedreigde;
- betreffende haar periode van tewerkstelling bij Madar Dijla werden ernstige inconsistenties vastgesteld: bij de DVZ verklaarde zij er tewerkgesteld te zijn sinds november 2014, bij het CGVS verklaarde zij tewerkgesteld te zijn sinds januari 2014. Bij de DVZ gaf ze uiteenlopende verklaringen omtrent de datum van het einde van tewerkstelling, bij het CGVS verklaarde ze enkel daar gewerkt te hebben tot haar vertrek uit Irak;
- de inschatting van de onaannemelijkheid van de data van tewerkstelling hangt samen met de vaagheid van het door verzoekster geschetste tijds kader over haar vervolgingsfeiten, verzoekster komt niet verder dan de relatieve tijdspannes aan te geven van de relevante feiten in haar relaas. Dergelijke vaagheid ondermijnt de geloofwaardigheid van haar verklaringen over de bedreigingen van de milities;
- de beslissende aanleiding tot verzoeksters vertrek uit Irak was het feit dat verzoekster van een familielid vernomen had dat haar ex-man met de kinderen op weg was naar Europa, de vrees voor de milities was niet de aanleiding om Irak te verlaten, dit doet afbreuk aan de ernst van het asielrelaas;
- de feiten inzake het lastiggeval worden door haar baas omdat verzoekster een soennitische gescheiden vrouw is, en dat er hiertegen geen maatregelen werden genomen, wordt niet betwist maar deze feiten zijn onvoldoende zwaarwichtig om te spreken over een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie;
- de documenten die verzoekster voorlegt, beïnvloeden bovenstaande bevindingen niet.

3.5.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5.3. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Verzoeksters verklaringen over de oorzaken van haar vlucht uit haar land zijn echter ongerijmd en strijdig op meerdere essentiële punten.

3.5.3.1. Inzake de tegenstrijdigheden stelt verzoekster dat dit vergissingen zijn, die onvermijdelijk zijn indien men een uitgebreid asielrelaas vertelt met feiten uit het verleden. Specifiek inzake de tegenstrijdigheid over de begindatum van haar tewerkstelling stelt verzoekster dat uit het administratief dossier blijkt dat zij ook voor de DVZ wel degelijk januari 2014 vermeld heeft. Dit betreft dus een onzorgvuldige lezing van het administratief dossier. Inzake de milities stelt verzoekster dat ze nooit heeft geweten met welke militie ze last had maar dat ze bij de DVZ onder druk de naam van de bekendste militie gegeven heeft. Verzoekster stelt dat ze de gebeurtenissen wel chronologisch kan situeren. Verzoekster voert aan dat ze Soenniet is en dat dit vervolging door sjjiitische milities aannemelijk maakt.

3.5.3.2. Inzake de tegenstrijdigheid over de begindatum van de tewerkstelling, blijkt inderdaad dat verzoekster op 15 februari 2016 bij de DVZ verklaard heeft (vragenlijst CGVS, ingevuld door ondervraging van verzoekster door een ambtenaar van DVZ en een tolk op 15 februari 2016) dat zij sinds januari 2014 tewerkgesteld was. Tijdens haar verklaring bij de DVZ op 23 september 2015 vermeldde verzoekster effectief november 2014, maar verzoekster heeft dus bij twee van de drie gelegenheden verklaard dat zij tewerkgesteld was vanaf januari 2014. Deze tegenstrijdigheid houdt dus weinig stand. Echter, los van deze tegenstrijdigheid die wegvalt, blijkt dat verzoekster nog andere tegenstrijdigheden en vaagheden heeft verteld. Zij was zeer vaag over het einde van haar tewerkstelling (tot aan haar vertrek, tot een maand voor haar vertrek, verzoekster weet het niet meer, toch tot aan haar vertrek) en dit gegeven steunt wel op de stukken uit het administratief dossier. Van verzoekster mag redelijkerwijze verwacht worden dat ze hierover uitsluitsel kan geven: verzoekster is haar land ontvlucht op een bepaald moment, er kan verwacht worden dat ze weet of ze nog aan het werk was of niet vlak voor zo'n ingrijpende gebeurtenis.

In dit verband wordt inzake het stuk neergelegd ter zitting, uitgaand van verzoeksters werkgever, opgemerkt dat het niet aannemelijk lijkt dat verzoeksters werkgever reeds op 15 januari 2014 vaststelt dat aan verzoekster verlof wordt toegestaan vanaf 2 juli 2014 omwille van dreigingen tegen haar door onbekenden. Deze data kunnen niet kloppen en versterken in grote mate het gesolliciteerde karakter van dit document en de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

Ook het document dat vermeldt dat verzoekster tewerk is gesteld vanaf januari 2014 vertoont een gesolliciteerd karakter en bovendien werd vastgesteld dat de tegenstrijdigheid inzake de begindatum van verzoeksters tewerkstelling geen stand houdt.

3.5.3.3. Over het tijds kader van de vervolgingsfeiten kan verzoekster inderdaad enkel maar relatieve tijdspannes aangeven. Verzoekster benadrukt dat ze de feiten wel kan situeren in de tijd, maar het blijft een feit dat verzoekster niet kan zeggen in welke periode in het jaar 2014 ze bij haar tante verbleven heeft en wanneer in 2015 bij haar vriendin. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan gevolgd worden waar hij oordeelt dat dergelijke vaagheden de geloofwaardigheid van haar verklaringen over de bedreiging door de milities ondermijnen.

Inzake het document waarin vermeld wordt wanneer verzoekster verlof werd toegestaan, wordt herhaald dat de geloofwaardigheid van dit document onderuit gehaald wordt door de data: haar werkgever kan onmogelijk op 15 januari 2014 beslissen dat haar, na bedreigingen, vanaf 2 juli 2014 verlof wordt toegestaan.

Inzake het document waarin vermeld wordt dat verzoekster weer in dienst genomen wordt in november 2014, wordt opgemerkt dat dit verzoeksters vage verklaringen niet kan herstellen: verzoekster kan niet zeggen wanneer in 2014 zij bij haar tante verbleef. Dit document dat een gesolliciteerd karakter vertoont, kan haar vaagheden niet verduidelijken.

Het medisch attest dat verzoekster voorlegt, stelt in het algemeen dat verzoekster geheugen- en concentratieproblemen heeft. Uit de interviews van verzoekster blijkt echter niet dat deze moeilijk zijn verlopen of dat verzoekster daar melding heeft gemaakt van medische problemen. Bijgevolg kan dit attest niet volstaan om de vaagheden en tegenstrijdigheden in het relaas van verzoekster te verklaren.

3.5.3.4. Waar verzoekster inzake de milities aanvoert dat ze niet wist welke militie haar lastig viel en bij de DVZ onder druk de naam van de bekendste militie gegeven heeft, wordt opgemerkt dat dan de vraag rijst waarom verzoekster ook niet bij de DVZ heeft verklaard dat ze niet wist welke militie haar bedreigde. Uit het gehoor bij de DVZ op 15 februari 2016 blijkt echter dat verzoekster bij vraag 5 spontaan vermeldde dat ze problemen had met de Sjiitische militie Asaib Ahl Ak Haq. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan gevolgd worden waar hij vaststelt dat verzoeksters verklaringen over welke militie haar bedreigde, onaannemelijk zijn.

Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat het geloofwaardig is dat zij als Soenniet bedreigd wordt door Sjiitische milities. In dit verband wordt herhaald dat verzoekster hierover eerst geloofwaardige verklaringen moet afleggen opdat hieraan geloof kan worden gehecht, *quod non*.

3.5.3.5. De geloofwaardigheid van verzoekster wordt echter nog verder ondermijnd door het volgende:

Tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde verzoekster op pagina 14:

“Heeft u de bedreigingen aangegeven bij de politie?

Nee, ik heb geen klacht ingediend

Waarom niet?

Politie zou helemaal niks doen, het zou me mogelijk zijn dat ze me op straat zien en vermoorden zonder dat iemand het weet.”

Verzoekster legt nu ter zitting een document voor van 18 april 2015 waaruit zou blijken dat zij klacht heeft ingediend bij de politie op 15 april 2014 tegen een onbekende gewapende bende, die haar bedreigde omdat ze geweigerd heeft een vals rijbewijs op te maken voor hen. Dit strookt helemaal niet met verzoeksters verklaring dat zij geen klacht heeft ingediend en versterkt verder in grote mate de ongelooftwaardigheid van haar asielrelaas.

3.5.3.6. In verband met al de door verzoekster ter zitting neergelegde documenten wordt opgemerkt dat documenten enkel een geloofwaardig asielrelaas kunnen ondersteunen. *In casu* is er echter geen sprake van een geloofwaardig asielrelaas.

3.5.3.7. Verzoekster weerlegt de vaststelling niet dat de hoofdreden waarom zij uit Irak gevlucht is, het feit is dat haar ex-man de kinderen meegenomen had naar Europa. Ook dit doet afbreuk aan de vrees voor vervolging door de milities.

3.5.4. Waar verzoekster aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekster tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 20 april 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.5.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.5.6. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.5.7. Het CGVS vermeldt dat aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het CGVS onderzoekt vervolgens de actuele veiligheidssituatie in Irak, meer bepaald in Bagdad, en gebruikt hiervoor “*UNHCR Position on Returns to Iraq*” van oktober 2014 en de COI Focus “*Irak, de actuele veiligheidssituatie in Bagdad*” van 31 maart 2016. In een aanvullende nota werden volgende documenten toegevoegd op basis waarvan het CGVS opnieuw de veiligheidssituatie in Irak heeft onderzocht: de COI Focus “*Irak, de actuele veiligheidssituatie in Irak*” van 23 juni 2013, de COI Focus “*Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map ‘landeninformatie’) en de informatie meegedeeld in de aanvullende nota omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen

sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Zowel uit de door verzoekster geciteerde persartikels, als uit de door het CGVS neergelegde informatie als bijlage van de aanvullende nota, als uit de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad zijn echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om

aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgefallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten, bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode relatief veel Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoekster, gestaafd door citaten uit persartikels over recente aanslagen in Bagdad en citaten uit de ook door de verwerende partij gebruikte COI Focus, is niet van aard om deze vaststellingen in een ander licht te plaatsen.

3.5.8. Tot slot kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij de schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 opwerpt.

De Raad wijst erop dat alle referenties in de COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 6 oktober 2015, de COI Focus *"Irak, de veiligheidssituatie in Bagdad"* van 23 juni 2016 en de COI Focus *"Irak, de veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016"* van 12 augustus 2016, volledig en consulteerbaar werden opgenomen in de bibliografie van deze COI Focussen achteraan de documenten, en dat al de door Cedoca gecontacteerde bronnen specialisten ter zake betreffen die door hun positie, hun werkterrein en datum van het telefonisch gesprek of het emailverkeer traceerbaar zijn. De Raad wijst er te dezen nog op dat de door de gecontacteerde personen en instellingen verschaft informatie wordt weergegeven in de COI Focussen, die deel uitmaken van het administratief dossier. Verzoekster heeft derhalve kennis kunnen nemen van deze informatie en wordt dus wel degelijk in staat gesteld om deze tegen te spreken en hiertegen in het kader van onderhavig beroep alle nuttig geachte verweermiddelen te laten gelden, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij door de correctheid van de door hoger genoemde bronnen verschaft informatie met andersluidende objectieve informatie te ontkrachten, wat zij *in casu* ook tracht te doen in voorliggend verzoekschrift. Verzoekster kan dan bezwaarlijk ernstig volhouden dat haar rechten van verdediging niet zouden zijn gerespecteerd.

De Raad benadrukt te dezen nog dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen blijkt dat de verplichtingen vervat in voornoemd wetsartikel enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het KB van 11 juli 2003, dat stelt:

"(...) In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen." (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Uit de rechtspraak van de Raad van State (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301) blijkt overigens duidelijk dat voornoemd artikel enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen.

Rekening houdend met voornoemd verslag aan de Koning, het advies van de Raad van State en de rechtspraak van dit rechtscollege, besluit de Raad dat de COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 6 oktober 2015 en de twee andere gebruikte COI Focussen, algemene rapporten betreffen waarin de algemene veiligheidssituatie in Bagdad beschreven wordt, dit met het oog op een toetsing van asielaanvragen, en die geen betrekking hebben op de feitelijke aspecten van verzoeksters asielrelaas, noch worden gebruikt om de vrees van verzoekster tegen te spreken, niet onder het toepassingsgebied van voormeld koninklijk besluit vallen zodat de door verzoekster aangevoerde schending van artikel 26 van dit koninklijk besluit te dezen dan ook niet dienstig is.

3.5.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoekster voert evenmin concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen

zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

3.5.10. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.5.11. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

3.5.12. Waar verzoekster *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het rechtsplegingsdossier terug over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleefte aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET